

дружини обикаляха неспирно всички улици и площади, като забраняваха на повече от трима души да се събират на едно място. Царица Елена и децата ѝ бяха изпратени в манастир. Най-преданите войводи и боляри бяха избити.

Верните на Асена власти непрестанно пристигаха с опълченията си в помощ на царския брат. От всички страни, от Карвунската хора, от Боруиската, от ^{краицето} ~~местността~~ "Сто могили", от Маторските и Емонски гори, та чак от Средец и от Понта се стичаха боляри и воеводи с люде си, за да ускорят падането на бунтовниците.

Но Калопетър бе решил да изчака размириците ^{рмиците} ~~риците~~ сами да се предадат. Глад и липса на оръжие щеше да ги накара да смирят надменността си и да признаят вината си. Не биваше да се превзема със сила и пристъпната твърдина, да се разрушават стени и бойници съградени за да бранят българската столица само от нападението на враговете. Не, не трябваше, заради безумната гордост на Иванко, който бе дръзнал да увенчае ^е предателското си чело с българския царски венец, да се разваля съграденото с толкова труд, с толкова обич.

Времето само работеше в полза на Асеновите привърженици. Това добре чувствуваха и люде на Иванко, на новия цар Иван, както се бе нарекъл безстидният узурпатор. В кратките схватки с обсадителите, те губеха хора и оръжия, а нападателите от ден на ден се засилваха, оръжието им непрестанно се увеличаваше, храната им бе обилна, без мяра.

В Търновград чувалите с брашно бяха прочетени. Стражите възпираха със сила негодуванието на народа. Ала когато брашното се свършеше? Тогава и скъпо платените наемници щяха да хвърлят оръжие и да се присъединят към Петра.